

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **K. T.**, zastoupená JUDr. Michalem Pacovským, advokátem se sídlem Nad Rokoskou 1228/38, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2007, čj. OAM-1-887/VL-20-K01-2007, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 6. 2008, č. j. 28 Az 3/2008 – 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Michala Pacovského **se určuje** částkou 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 12. 2007, čj. OAM-1-887/VL-20-K01-2007. Rozhodnutím správního orgánu nebyla žalobkyni k její žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že žalobkyně nespĺňuje podmínky udělení mezinárodní ochrany. Obavu ze špatné ekonomické situace v zemi původu či problémy manžela žalobkyně s věřiteli nelze považovat za azylově relevantní důvody. Stejně tak krajský soud nahlížel i na námitku žalobkyně ohledně společensko-politické situace v zemi původu žalobkyně. Z kontextu pobytu žalobkyně na území České republiky dovedl, že cestou žádosti o mezinárodní ochranu se žalobkyně pokoušela legalizovat pobyt poté, kdy bylo rozhodnuto o jejím vyhoštění. Krajský soud dále uvážil, že rozhodnutí správního orgánu o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem o azylu, žalobkyně taktéž nespĺňovala důvody k udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a a ust. § 14b zákona o azylu.

Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z obecně podávaného důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). Ke stížnému důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s.ř.s. uvedla, že žalovaný neměl dostatečné podklady pro rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu a své správní uvážení náležitě neodůvodnil, krajský soud k tomuto pochybení nepřihlédl. Žalovaný byl povinen v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsat, jaké skutečnosti zvažoval a z kterých podkladů při rozhodování podle § 14 zákona o azylu vycházel. Žalovaný dále nezohlednil, že stěžovatelka měla jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů v zemi původu. Stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozhodnutím krajského soudu, zejména poukázal na skutečnost, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č.j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu uplatní-li stěžovatelka v kasační stížnosti důvody spočívající v citaci § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., které blíže nekonkretizuje, nelze vyjít z toho, že je uplatněn důvod uvedený v § 103 odst. 1 s. ř. s písm. a) (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2004, č. j. 6 Ads 21/2003 – 43, www.nssoud.cz).

K důvodnosti kasační stížnosti, v níž stěžovatelka namítá, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, se pak Nejvyšší správní soud náležitě vyjádřil např. v rozsudku ze dne 22. 3. 2005, č.j. 4 As 56/2003 - 76, www.nssoud.cz.

Otázkou mezi soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného podle ust. § 14 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz, či rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, www.nssoud.cz.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pak Nejvyšší správní soud již řešil např. ve svém rozhodnutí ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 - 46, publikovaném

pod č. 1109/2007 Sb. NSS, či v rozhodnutí ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 - 35, publikovaném pod č. 359/2004 Sb. NSS.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost stěžovatelky podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl totiž k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovatelce byl soudem ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupcem advokát, v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Advokát ve svém podání – doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 9. 2008 v části týkající se vyčíslení odměny vycházel z nesprávné tarifní hodnoty, na jejímž základě stanovil výši odměny. Podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále „advokátní tarif“) se za tarifní hodnotu kasační stížnosti považuje částka 25 000 Kč a odměna tedy činí 2100 Kč za jeden úkon právní služby. Ustanovenému zástupci stěžovatelky tedy náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) advokátního tarifu odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. tarifu, celkem tedy 4800 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. ledna 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu